

РЕШЕНИЕ

№ 7313

гр. София, 16.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 18.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **7496** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 38, ал. 7 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], чрез процесуалния представител юрк. Д. Р., срещу Решение № ППН-01-1553/2019 от 06.07.2020 г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/.

Жалбоподателят, чрез процесуален представител, развива доводи за незаконосъобразност на административния акт като постановен при съществени нарушения на административно-производствените правила, противоречие с материално-правните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Твърди, че административният орган не е приложил правилно разпоредбите на чл. 12, §4 във връзка с §3 от Регламент (ЕС) 2016/679, тъй като в заявлението подадено от г-н М. липсват основни реквизити - данни за идентификация на лицето, както и подпис, по един от приетите за това способи, поради което срокът за отговор следвало да започне от момента на подаване на жалбата, съдържаща реквизитите, изчерпателно посочени в чл. 37 от ЗЗЛД. За нарушение на административно-производствените правила жалбоподателят сочи, че КЗЛД не е извършила необходимите за изясняване на характера и същността на извършеното от [фирма] нарушение действия, за да обоснове извод за извършено нарушение на чл. 12, §4 във връзка с §3 от Регламент (ЕС) 2016/679. Счита, че в решението на КЗЛД не са обсъдени всички изисквани от

чл. 83, §2 от Регламента елементи, както и че обжалваното решение е издадено в противоречие с целта на закона. Иска отмяна на оспореното решение, евентуално моли да бъде да бъде намален размерът наложената санкция до 1000 лв. и претендира присъждане на разноски.

Ответникът – Комисия за защита на личните данни, чрез процесуален представител, представя писмени бележки, в които оспорва жалбата ката неоснователна и недоказана. Намира за ирелевантни изложените в т.1.1 от жалбата на [фирма] доводи, касаещи липсата на реквизити в подаденото от субекта на лични данни искане, тъй като за администратора на лични данни съществува задължение да идентифицира подателя на искането, когато съществува съмнение относно неговата самоличност. Относно доводите изтъкнати в т.2.1.1. от жалбата на дружеството, излага, че в обжалваното решение са цитирани решения на Комисията, в контекста на чл. 83, §2, б.“к“ от Регламента, свидетелстващи за системно противоправно поведение на юридическото лице, което пряко рефлектира върху определянето на отговорността, която последното носи в производството по издаване на процесното решение. Счита, че решението е издадено при съобразяване с целта на закона. Излага доводи, че наложената имуществена санкция е справедливо и мотивирано определена, като са взети предвид всички относими отегчаващи и смекчаващи отговорността обстоятелства. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираните от жалбоподателя разноски.

Заинтересованата страна – К. И. М., редовно призован, не се явява, не се представлява и не изразява становище по подадената жалба.

Административен съд София-град, Второ отделение, 35^{ти} състав, след като съобрази доводите на страните и прецени събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната **ФАКТИЧЕСКА ОБСТАНОВКА**:

Производството пред КЗЛД е образувано по жалба рег. № ППН-01-1524/11.09.2019 г. на К. М., съдържаща твърдения за нарушение на правата му по ЗЗЛД от [фирма], а именно неправомерен отказ да упражни правото си на достъп до информация по чл. 15 и правото „да бъде забравен“ по чл. 17 на Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. В жалбата се сочи, че на 17.06.2019г. е изпратил искане до длъжностното лице по защита на данните на [фирма], на електронен адрес: dro@a1.bg за упражняване правото му на достъп до информация, както и правото му „да бъде забравен“. Също така твърди, че от 17.06.2019 г. до 19.09.2019 г., не е получавал отговор в законоустановения едномесечен срок. Към жалбата е приложено копие на процесното искане.

Във връзка с подадената жалба с писмо изх. № ППН-01-1553#3/2019 г., на основание чл. 36 от АПК на [фирма] е предоставена възможност да изрази писмено становище по жалбата, както и да предостави относими към становището доказателства. В определения от административния орган срок писмо с рег. № ППН-01-1553/2019#1 г. [фирма] е изразила становище за неоснователност на жалбата, като е посочено, че жалбоподателят е подал искането си по електронна поща, без то да съдържа част от информацията, изисквана по закон, а именно, че липсват изискваните данни за идентификация, тъй като заявлението съдържало само две имена на физическо лице, адрес и адрес на електронна поща. Наведено е твърдение, за липса на който и да е от приетите за подписване на искането способности - включително липсата на квалифициран електронен подпис. Към становището са изпратени доказателства, а именно копие на кореспонденцията между жалбоподателя и

длъжностното лице по защита на данните на дружеството. В становището заявяват, че ще изпратят указания за предоставяне на необходимите идентификационни данни и за подпис на заявлението, в зависимост от това дали ще е подадено по пощата или в обект на [фирма], след идентификация.

С писмо № ППН-01-1553/2019#2 от 04.11.2019 г., съгласно разпоредбата на чл. 14, ал. 3 от АПК, от жалбоподателя е поискано да предостави точен превод на български на отправеното до [фирма] искане. Последното жалбоподателят изпраща приложено в имейл от 17.12.2019 г. С него К. М. иска от администратора потвърждение дали и ако да - какви категории, негови лични данни се обработват; подробен списък на конкретните цели на обработка на личните му данни; списък на трети страни, с които евентуално администраторът е споделил личните данни на жалбоподателят; информацията относно срока на съхранение на личните му данни; информацията относно евентуалното събиране на лични данни от друг източник, различен от субекта на лични данни; информацията относно основната логика при вземането вземането на автоматизирани решения относно субекта; информацията относно политиките и стандартите, които администраторът следва във връзка със защита на личните данни; и др.

На свое заседание, проведено на 04.12.2019 г., КЗЛД е взела решение за допустимост на подадената жалба от К. И. М. /препис-извлечение от протокол № 48/, както и е конституирала като страни в производството: жалбоподател К. И. М. и ответна страна – [фирма] и е взето решение за разглеждане по същество на жалбата в открито заседание на 15.01.2020 г.

С писмо изх. изх.№ ППН-01-1553/2019#6 от 10.12.2019г. и писмо изх.№ ППН-01-1553/2019#7 от 10.12.2019г., К. И. М. и ответна страна – [фирма] са уведомени, че жалбата ще бъде разгледана по същество в открито заседание на КЗЛД на 15.01.2020 г. от 13:00 часа.

С писмо с вх.№ППН-01-1553#8/18.12.2019 г., на Комисията са предоставени извадка от "Политика за защита на личните данни на [фирма], както и копие от изпратен, на 03.12.2019 г., от тях до жалбоподателя имейл, указващ необходимите за идентификация на субекта на лични данни реквизити на искането.

Жалбата е разгледана на проведеното на 15.01.2020 г. заседание на КЗЛД и е прието решение за обявяване на жалбата за основателна и за налагане на администратора [фирма] за нарушение на чл. 12, § 4 от Регламент (ЕС) 2016/679 на административно наказание – имуществена санкция в размер на 5000 лева на основание чл. 58, § 2, буква „б“ във връзка с чл. 83, § 5, буква „б“ от Регламента /препис-извлечение от протокол № 2/.

С решение № ППН-01-1553/2019/06.07.2020 г. КЗЛД е обявила жалба рег. № ШШ-01-1553/20.09.2019 г., подадена от К. И. М., за основателна, а за извършено нарушение на чл. 12, § 4 от Общ регламент за защита на данните /ОРЗД/, както и на основание чл. 58, параграф 2, буква „и“ от Регламент 2016/679 във връзка с чл. 83, параграф 5, буква „б“ е наложила на администратора на лични данни [фирма], ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], имуществена санкция в размер на 5 000 (пет хиляди) лв. за неизпълнение на задължение за уведомяване на субекта на данни за причините, поради които не предприема действия по искането по чл. 17 от ОРЗД и за възможността същият да потърси защита по административен ред, в едномесечен срок от датата на получаване на искането (подадено на 17.06.2019 г.).

Решението е връчено на [фирма] на 08.07.2020 г., видно от известие за доставяне (л.88 по делото).

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е от надлежна страна, адресат на акта, и в срока по чл. 38, ал. 7 от ЗЗЛД. Видно от приложеното по делото известие за доставяне жалбоподателят е бил уведомен на 08.07.2020 г. за оспореното решение, като жалбата срещу него до АССГ е подадена чрез КЗЛД на 15.07.2020 г., т. е. жалбата е депозирана пред съда в законоустановения 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореното в настоящото производство решение № ППН-01-1553/2019 от 06.07.2020 г. е издадено от компетентен административен орган – КЗЛД, в съответствие с предоставените й правомощия по чл. 38, ал. 1 и ал. 3 от ЗЗЛД и чл. 40, ал. 2 от Правилника за дейността на Комисията за защита на личните данни и на нейната администрация /Правилника/.

Решението е в изискуемата писмена форма по чл. 59 ал.1 от АПК, като съдържа задължителните реквизити по чл. 59 ал.2 от АПК, вкл. фактически и правни основания и мотивировка относно вида и размера на наложената санкция. Решението е мотивирано, фактическите основания кореспондират на посочените правни основания.

При постановяване на административния акт не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат определени като съществени по смисъла на чл.146, т.3 АПК и да мотивират неговата отмяна.

Съдът споделя разбирането, че нарушението на административнопроизводствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. Решението е постановено след като е дадена възможност на страните да изразят становище и представят писмени доказателства – чл. 36 от АПК във връзка с чл. 38, ал. 2 от Правилника, както и след разглеждане на жалбата по същество, в открито заседание съгласно чл. 40, ал. 1 от Правилника и е прието единодушно от членовете на административния орган /чл. 9, ал. 3 от ЗЗЛД/. Правилно, също така, административният орган е конституирал страните в развилото се пред него производство.

Настоящата съдебна инстанция намира, че процесното решение е постановено и в съответствие с приложимите материално-правни разпоредби и наведените в този смисъл доводи за незаконосъобразност от жалбоподателя се явяват неоснователни.

Разпоредбите на Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на съвета от 27 април 2016г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО /Общ регламент относно защитата на данните/, се прилагат от 25.05.2018 г.

Съгласно чл.288, § 2 от договора за функциониране на Европейския съюз /ДФЕС/, регламентът е акт с общо приложение, той е задължителен в своята цялост и се прилага пряко във всички държави членки като не е необходимо транспонирането му във вътрешното право, тъй като регламентът става действащо право в държавата членка като част от автономното право на ЕС. С оглед изложеното, независимо дали в съответната държава членка са предприети мерки в националното законодателство за

прилагане разпоредбите на регламента, той поражда правно действие и следва да бъде съобразен от националните съдилища при постановяване на актовете им. Тъй като е приложимо право, неговите разпоредби са задължителни и следва да се прилагат от административните органи.

Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на съвета от 27 април 2016г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО урежда защитата на правата на физическите лица при обработването на личните им данни. Негова основна цел е гарантиране неприкосновеността на личността и личния живот чрез осигуряване на защита на физическите лица при неправомерно обработване на свързаните с тях лични данни в процеса на свободно движение на данните.

Съгласно разпоредбата на чл. 12, § 3 от ОРЗД администраторът предоставя на субекта на данни информация относно действията, предприети във връзка с искане по членове 15 - 22, без ненужно забавяне и във всички случаи в срок от един месец от получаване на искането. При необходимост този срок може да бъде удължен с още два месеца, като се взема предвид сложността и броя на исканията. Администраторът информира субекта на данните за всяко такова удължаване в срок от един месец от получаване на искането, като посочва и причините за забавянето.

Съгласно чл. 12, § 4 от ОРЗД, ако администраторът не предприеме действия по искането на субекта на данни, администраторът уведомява субекта на данни без забавяне и най-късно в срок от един месец от получаване на искането за причините да не предприеме действия и за възможността за подаване на жалба до надзорен орган и търсене на защита по съдебен ред.

Следователно в едномесечен срок от подаването на молбата на г-н М. администраторът е бил длъжен да се произнесе по искането му изрично, дори и когато не предприема действия по него, което в случая не е било изпълнено от [фирма].

От събраните по делото доказателства се установява, че по искането е налице произнасяне на по-късен етап. Видно от писмо от 03.12.2019 г., администраторът на лични данни е изпратил указания на субекта относно надлежното подаване на искането, съгласно чл. 37 в от ЗЗЛД, но 4 (четири) месеца след изтичане на срока за отговор по отправеното искане и едва след откриване на административно производство пред КЗЛД.

Споделят се доводите на жалбоподателя, касаещи липса на реквизити в подаденото до администратора на лични данни искане. В действителност, както изтъква в своето становище администраторът, чл. 37 в от ЗЗЛД въвежда реквизити на исканията за упражняване правата по чл. 15-22 от Регламента, не всички от които са налични в отправеното от жалбоподателя искане. Това обаче не освобождава администратора от задължението му да уведоми субекта за причините да не предприеме действия по искането. В случая, следва да се вземе предвид и фактът, че той не се е възползвал и от дадената му в чл. 12, § 6 от Регламента възможност да поиска предоставянето на допълнителна информация, необходима за потвърждаване самоличността на субект, подал искане по чл. 12-21 от Регламент 679/2016.

На основание горното и след като не е уведомил К. М. за причините, поради които не предприема действия по искането по чл.15 и чл. 17 от ОРЗД и за възможността на същия да потърси защита по административен или съдебен ред, администраторът е нарушил разпоредбата на чл. 12, § 4 от ОРЗД, поради което

законосъобразно е бил привлечен към административна отговорност и му е била наложена имуществена санкция.

По отношение на наложената на жалбоподателя имуществена санкция, следва да се има предвид, че КЗЛД разполага с оперативна самостоятелност като в съответствие с предоставените ѝ функции преценява кое от корективните правомощия по чл. 58, § 2 от Регламента да упражни. Преценката следва да се основава на съображенията за целесъобразност и ефективност на решението при отчитане особеностите на всеки отделен случай и степента на засягане на интересите на конкретното физическо лице – субект на данни, както и на обществения интерес. Правомощията по чл. 58, § 2 от Регламента, без това по б. "и", имат характера на принудителни административни мерки, чиято цел е да предотвратят, респ. да преустановят извършването на нарушение, като по този начин се постигне целеното от него поведение в областта на защитата на личните данни. Глобата или имуществената санкция, предвидени в б. "и" на чл. 58, § 2 от Регламента има санкционен характер и се прилагат в допълнение към мерките по б. "а" – "з" и "й" или вместо тях, т. е. изцяло от преценката на надзорния орган зависи дали да приложи спрямо конкретния случай някоя от посочените в б. "а" – "з" и "й" принудителни административни мерки или да наложи глоба или имуществена санкция или да приложи и някоя от мерките по б. "а" – "з" и "й" съвместно с налагането на глоба или санкция по б. "и". При определяне на корективната мярка следва да бъде съобразена целта, която се преследва с налагането ѝ и дали с изпълнението ѝ тази цел ще бъде постигната.

В конкретния случай, съдът намира, че правилно КЗЛД е приела, че е приложима корективната мярка по чл. 58, § 2, б. „и“ от Регламент /ЕС/ 2016/679.

По отношение на размера на санкцията следва да се има предвид, че той е индивидуализиран от административния орган съобразно степента на засягане на обществените отношения по защита на личните данни, както и е определен и мотивиран с обстоятелството, че от нарушението е засегнато едно лице и няма данни за претърпени вреди от негова страна, както и че при направена справка в деловодната система на КЗЛД не са установени данни за извършени предходни нарушения от администратора на лични данни.

Неоснователно е възражението, че в решението на КЗЛД не е отчетен като смекчаващо вината обстоятелство, фактът че администраторът не е наказван и по отношение на него не са налагани корективни мерки по посочените текстове, а вместо това КЗЛД цитира стари решения, които не са свързани и нямат сходство с настоящия казус. При определяне на размера на имуществената санкция, административният орган е взел предвид, че нарушението не е първо за администратора. В мотивите по б. „к“ е изложено, макар да не са налични предишни свързани нарушения на администратора (буква „д“), че същият е многократно санкциониран за нарушения на разпоредбите на Регламент (ЕС) 679/2016 и ЗЗЛД. На администратора са налагани наказания имуществена санкция, както и предвидени съответни корективни мерки, със следните влезли в сила решения: Решение № Ж-44/2014 от 23.03.2015 г., в сила от 22.03.2017 г., с което е наложена санкция в размер на

10 000 лева за нарушение на чл. 4, ал. 1 (отм.) от ЗЗЛД (идентична разпоредба се съдържа в чл. 6, § 1 от Регламент (ЕС) 679/2016), Решение № Ж-1054/10.06.2015 г. от 10.06.2015 г., в сила от 05.07.2016 г., с което е наложена санкция в размер на 32 000 лева за нарушение на чл. 2, ал. 2, т. 1 и т. 2 от ЗЗЛД, Решение № ППН-01-152/2017 от 12.06.2017 г., в сила от 10.06.2019 г., с което е наложено наказание в размер на 15 600 лева, за нарушение на чл. 4, ал. 1 (отм.) от ЗЗЛД (идентична разпоредба се съдържа в чл. 6, § 1 от Регламент (ЕС) 679/2016), като е обоснован извод, че се касае за поредно, а не първо нарушение при обработването на личните данни.

Приложимият Регламент /ЕС/ 2016/679 не дава легално определение на понятието „повторно“ нарушение. Такова обаче се намира в §1, т.20 от Допълнителните разпоредби на ЗЗЛД, съгласно която норма повторно е нарушението, извършено в срок една година от влизането в сила на решението на Комисията или на Наказателното постановление, с което нарушителят е наказан за същото по вид нарушение. В случая предходното наказание за което се твърди, че е било наложено за идентично нарушение (Решение № ППН-01-152/2017 от 12.06.2017 г., в сила от 10.06.2019 г.), е влязло в сила по-малко от една година преди да бъде извършено нарушението, за което е наложено процесното административно наказание и следователно може да обоснове извод за повторност и да бъде взето предвид при определяне на по-висок размер на санкцията.

Отделно е разгледано и системно противоправно поведение на юридическото лице, което касае нарушаване на законодателството в областта на защитата на личните данни, в контекста на чл. 83, §2, б. „к“ от Регламент (ЕС) 2016/679 и следва пряко да рефлектира върху определянето на отговорността, която носи администраторът в производството по издаване на обжалваното решение.

Съдът приема, и че размерът на санкцията е съразмерен с тежестта и продължителността на нарушението. Несъмнено всяко неправомерно обработване на лични данни носи вреда на субекта на данните.

Решение е издадено и в съответствие с целта на закона, а доводите в тази насока са неоснователни. Съгласно чл. 2 от Регламент (ЕС) 2016/679 с настоящия регламент се защитават основни права и свободи на физическите лица, и по-специално тяхното право на защита на личните данни. В конкретния случай, по делото е безспорно установено, че бездействайки администраторът на лични данни - [фирма] е нарушил правото на защита на личните данни на К. М., поради което целесъобразно му е наложена имуществена санкция, размерът на която е определен съобразно целите на индивидуалната и обща превенция.

По изложените съображения настоящият съдебен състав приема така подадената жалба за неоснователна и недоказана, и като такава същата следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и доколкото от процесуалния представител на ответника е претендирано присъждане на юрисконсултско възнаграждение, то

жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, сумата в размер на 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Воден от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК
Административен съд София-град, Второ отделение, 35^{-ти} състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], срещу Решение № ППН-01-1553/2019 от 06.07.2020 г. на Комисията за защита на личните данни, като неоснователна.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], да заплати на Комисията за защита на личните данни сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 – дневен срок от съобщаването на страните, пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: